

Zondag 10 november - ZANGDIENST

'SCHEP IN MIJ EEN REIN HART, O GOD'

Bijbellezingen: 2 Samuel 12, 1-14 en Psalm 51

Je hoort er op dit moment niet zo heel erg veel meer over: de me-too-beweging. De Me too beweging is op gang gekomen om seksueel overschrijdend gedrag aan het licht te brengen, om aan de wereld te laten zien hoe groot en wijdverspreid dit probleem is. Alle mensen die slachtoffer zijn of zijn geweest van seksueel overschrijdend gedrag werden opgeroepen om #Me too te twitteren en iets van hun ingrijpende ervaringen te delen. Je hoort er niet zoveel meer over, maar soms komt # Me too weer even in het nieuws, als er weer van een beroemde persoonlijkheid bekend is geworden dat hij of zij grenzen zijn overgegaan. Nu, ik denk dat David tot een van de meest spraakmakende voorbeelden zou zijn geweest voor de Me Too beweging: een koning, een machtige koning die van simpele herdersjongen was opgeklimmen tot koning over het verenigd koninkrijk Israël en Juda. Een koning die talloze oorlogen had gewonnen. Een voorbeeldig koning ook, die de dienst aan God van Israël had ingesteld, die met zijn volksgenoten had gedanst voor de ark van God. En laat nu deze machtige en voorbeeldige koning gruwelijk iemands grenzen zijn overgegaan... David had een getrouwde vrouw uit het volk, Batseba genaamd, geboden om naar hem toe te komen, nadat hij naar haar had staan te gluren toen zij zich ergens verderop waste. Deze weerloze vrouw, die toentertijd uiteraard niets tegen het bevel van de koning had te brengen, het was om het even of zij ook wilde of niet, moest met David het bed delen. Ze werd verleid of verkracht? En toen later bleek dat zij daarvan zwanger was geworden, stelde David alles in het werk om dit te verbergen. Geen zwijggeld, zoals men nu zou doen. Nee, David gaf Uria, de man van Bathseba en soldaat van David een dagje verlof, zodat hij weer een nachtje bij zijn vrouw thuis te laten slapen. Dan zou het lijken of het kind van hem was. Maar toen dit plan mislukte, heeft David Uria een dusdanige plek in het leger gegeven waar hij niet levend van thuis zou komen. Onder de schijn van een oorlogsvoering met 'helaas een slechte afloop' heeft David een moord gepleegd. Omdat hij nog helemaal niet doorhad waar hij mee bezig is, moest een profeet hem de ogen openen door een verhaal te vertellen. En toen..., toen gingen Davids ogen open. En dan zijn wij bij de woorden van Psalm 51 aangekomen: 'wees mij genadig, o God! Was mij schoon! Tegen U, U alleen heb ik gezondigd!'

Moeten wij het hier nu over hebben, tijdens deze mooie zangdienst? Nou ja, we zijn er al mee begonnen..., maar ik wil ook graag nog er even mee doorgaan, want straks zal David willen gaan zingen – 'Heere, open mijn lippen, dan zal mijn mond Uw lof verkondigen!' - en dan zijn wij weer bij ons zingen van vanmiddag uitgekomen. Maar eerst naar de beginsituatie van David en zijn psalm, die schokkende gebeurtenissen... Je vraagt je toch af hè: hoe kon David zo ver komen? Je zozeer

laten meenemen door verlangens en lust..., zo vast komen te zitten in je begeerte dat je een ander zelfs op laffe wijze doodt... Hoe kan je zo diep zinken? Je schrikt er elke keer weer van als je van dergelijke vergrijpen hoort van beroemdheden die eerst werden aanbeden of regeringsleiders die grote verantwoordelijkheid dragen en opeens komt er naar buiten dat... Zijn *zij* nu allemaal zo slecht? Of zitten dergelijke duistere verlangens en gedachten in elk mens op een of andere manier verweven?

David neemt ons in zijn psalm, waarin hij heel open is over zichzelf, hij neemt ons mee naar de binnenkant van ons hart... en naar de bodem van uw en mijn gevoelsleven: naar wat daar allemaal aanwezig is, met of zonder dat wij ons daarvan bewust zijn. David zegt niet: 'wij zijn allemaal met hetzelfde sop overgoten, jullie zijn ook overspelers en moordenaars, net als ik.' Nee, David houdt het bij zichzelf. Maar doordat Israël deze psalm van David is gaan meezingen en wij ook meezingen, worden wij allemaal meegenomen in die beweging naar binnen, naar je binnenste.. en komt je binnenste helemaal open te liggen voor God. ... En God kijkt dieper dan wij vaak doen. Hij ziet die gedachten die wij hebben over anderen, waar wij zelf gedachteloos aan voorbij gaan. Hij ziet die oordelen die wij in een fractie van een seconde hebben geveld over iemand of over iemands situatie. Hij ziet die verlangens van ons, die wij liever niet hier op de beamer zouden geprojecteerd willen hebben. Hij weet van die verborgen vormen van hoogmoed..., die geldingsdrang juist door extra nederig te zijn..., die hunkering naar waardering door jezelf op de voorgrond te stellen ten koste van anderen of juist door jezelf weg te cijferen. God weet wat er allemaal voor ruis is op de lijn tussen ons en Hem en tussen ons en onze medemens.

Ik las laatst een verhaal van Adrian Plass, een christelijke schrijver die het hele christelijke leven een beetje op de hak neemt om ons een spiegel voor te houden. Andrian Plass schreef een verhaal over een bezoek dat zou plaatsvinden in zijn gemeente. De Grondlegger van de gemeente (Jezus dus) zou de gemeente over een paar dagen bezoeken. Nu, dat bracht nogal een schok in de gemeente beweeg. Steeds was er gebeden dat Jezus terug zou komen en werd over Zijn komst gezongen..., maar nu kwam het toch wel erg snel. Fijn dat Hij terugkwam..., maar een paar jaar later was ook niet erg geweest... Adrian schrijft: *'Al het zelfverzekerde gepraat over 'het zaligmakend geloof' verstomde. Mensen die meestal redelijk opgewekt over kwamen, keken plotseling nogal bezorgd. Omgekeerd waren gemeenteleden met problemen stukken vrolijker. ... We reageerden elk op onze eigen manier, maar wat we allemaal gemeen hadden, was het gevoel dat het spel uit was. Je kon je niet langer anders voordoen dan je was... Hij zou je doorhebben. En eerlijk gezegd, wat mijzelf betreft: ik had Hem altijd een beetje op een afstand gehouden. ... Ik deed mijn best en vond dat ik toch op zijn minst een kamertje in de hemel had verdiend, zo niet een heel huis.*

Of Jezus vandaag nog komt om ons te ontmoeten, weet ik niet, maar David roept ons op om de Heere op een andere manier te ontmoeten: door jezelf te zien in het licht van Gods heiligheid en majesteit..., door eerlijk bij jezelf naar binnen te kijken en alles onder ogen te zien

wat onaf is, wat niet echt is, wat oppervlakkig is, wat dubbel is..., alles wat niet voor deze God vol van waarheid en heerlijkheid kan bestaan. Wees eens eerlijk, zo lijkt David met zijn voorbeeld te zeggen, hoe zit dat nu bij u, bij jou?

David neemt ons mee de diepte in. De diepte van ons binnenleven, ons gevoelsleven, onze gedachten, onze schaamte, dat wat voor andere mensen verborgen is. Is dit benauwend? Beklemmend? Best wel. ... Maar wat ik nu zo mooi vind, is dat het daar voor David niet mee ophoudt. Nee, *daar op zijn knieën, in al zijn eerlijkheid, daar begint het leven pas!* Hij en wij, hebben het nodig om al die schillen van ons leven af te pellen, die schillen van onechtheid, van verborgen schaamte, van deschijn-ophouden, van gewoon-maar-doorgaan-want-wat-kan-ik-er-aan-doen? We hebben het nodig om al die schillen een voor een af te pellen, want God wil bij de kern van ons leven komen: ons leven is niet bedoeld om steeds geplaagd te worden door die gedachten en gestuurd te worden door die verlangens. Ons leven is niet bedoeld om voortdurend maar opgejaagd te worden door al die prikkels van buiten en die onzekerheid van binnen. ... En daarom hoor je David ook vragen (vers 12): *schep mij een rein (een zuiver) hart o God en vernieuw in mijn binnenste een standvastige geest.* 'Create in me a clean heart'. En vers 13: *Geef mij de vreugde van Uw heil terug. Ondersteun mij met een geest van vrijmoedigheid!* David vraagt om een zuiver hart. Een standvastige geest, die niet overal door meegenomen wordt, maar koerst houdt. David vraagt om de vreugde van Gods heil: dat hij mag leven uit Gods redding, Gods liefde, Gods goedheid. En een geest van vrijmoedigheid: dat al die belemmeringen zullen verdwijnen en hij in een open verbinding met God en met de ander zal leven. Dat is Davids verlangen. En dat is wat God met uw en mijn leven wil: Hij wil uw en mijn leven vormen, *omvormen*, door eerst alle andere schillen af te pellen. God wil u en mij een zuiver hart geven, een hart dat ondanks alles wat zich ons hart weet binnen te dringen, zuiver is. Zuiver, open voor God. Echt naar de ander toe. ... God wil u en mij een standvastige geest geven: standvastigheid, koers, in al die keuzen die je moet maken, door al die bochten heen, waar je leven doorheen moet. Een zuiver hart. Een standvastige geest. ... God wil ons de vreugde van het heil geven: dat wij elke dag leven van Gods genade, van Gods goedheid die je in zoveel dingen – groot en klein – van je leven kan opmerken. God wil ons vrijmoedigheid geven: ondanks al die dingen die je kunnen remmen, de schuld en schaamte die je beklemmen..., vrijmoedigheid, verlangen om samen met God je weg te gaan.

Heb je daar al iets hiervan in je leven ontdekt? Zijn die gebedspunten van David al in je leven uitgekomen? Een zuiver hart, een standvastige geest, vreugde over Gods redding, het verlangen en de vrijmoedigheid om samen met God het leven aan te gaan?

Weet u wat ik zo mooi vind aan Davids manier van vragen? Het heeft met één woordje te maken: 'schep in mij een rein hart, o God!' Schep in mij: God moet iets nieuws in Davids leven *scheppen* en daarvoor gebruikt David precies dat woord waar de Bijbel mee begint - in den beginne schiep God de hemel en de aarde. David verwacht dus helemaal niets van zichzelf. Hij zegt niet: Heere God, zullen wij het samen oplossen? Nee, hij kende zichzelf en was vreselijk van zichzelf geschrokken, waartoe hij in staat bleek te zijn. David verwachtte niets van zichzelf. Nee, *hij maakt zich heel klein en verwacht heel grote dingen van God.* Dat God een nieuwe schepping teweeg zal brengen in zijn leven. Zoals God in den beginne het licht en de duisternis heeft gescheiden, orde op zaken heeft gesteld op die woeste en lege aarde waar geen leven mogelijk was..., zo vraagt David of God ook nu in zijn leven orde op zaken wil stellen, licht zal brengen – er zij licht! – en nieuw leven zal scheppen. David vertrouwt erop dat God dat *kan*. En hij is er vast van overtuigd dat God dat ook *wil*. Wat mooi he? David neemt ons mee de diepte in door zijn eigen verhaal aan ons te vertellen..., maar hij tilt ons leven ook op op een hoger plan – You raise me up – God wil ons optillen en tot mensen maken, zoals Hij ons altijd al had bedoeld. Hij wil u en mij nieuw maken. 'In Christus ben je een nieuwe schepping', zo schrijft Paulus in een van zijn brieven. Nieuw gemaakt. Zuiver. Echt. Vrij. En dat kan God ook met uw leven. Van het een op het andere moment, of in zes dagen, of in jaren misschien. Misschien zie je dat niet voor je. Hoe kan er uit die woeste en lege aarde leven tot aanzijn komen? Het is de kracht en de liefde van de Schepper, waardoor het mogelijk wordt.

En daarom verlangt David ernaar om nu verder te gaan zingen. Om God de lof te brengen. Om Hem te loven met liederen. God gaat met ons de diepte in. Hij pelt al die schillen van ons leven af. In Zijn Zoon Jezus heeft Hij al die duisternis die er in ons hart en leven is en al dat lijden dat er op deze wereld is, op Zich genomen. Maar Hij schenkt in de schuld *vergeving*. ... In onze schaamte *aanvaarding*. ... Tegen onze muren van machteloosheid *hoop*. ... Door de dood *het leven*. Wat een geweldig machtige God! Wat een geweldig genadige God! Dat wist David. En daarom durfde hij alles zo open voor God neer te leggen... en zich helemaal leeg te bidden. En daarom kon David er naar verlangen om weer te gaan zingen. Te gaan zingen om God daarmee te loven. Laten wij in die beweging van David meegaan... en ook aan zingen, tot eer van onze Schepper en Redder!